

Studium życia
Listu
do Hebrajczyków

Studium życia Listu do Hebrajczyków

Tom trzeci
Poselstwa 34–52

Witness Lee

Living Stream Ministry
Anaheim 2023

© 2023 Living Stream Ministry

Wszelkie prawa zastrzeżone. Książka, ani żadna jej część, nie może być przedrukowywana ani w jakikolwiek inny sposób reprodukowana czy powielana mechanicznie, fotooptycznie, zapisywana elektronicznie lub magnetycznie, ani odczytywana w środkach publicznego przekazu bez pisemnej zgody Wydawcy.

Wydanie I

ISBN 978-1-5360-2837-9

Tłumaczenie z języka angielskiego
Tytuł oryginału: *Life-Study of Hebrews*
(Polish Translation)

Dystrybutor

Fundacja „Strumień Życia”
ul. Puzonistów 4, 02-876 Warszawa
www.strumien.com.pl

Wydawca

Living Stream Ministry
2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 USA
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 USA

Wydrukowano w Polsce

Cytaty z Nowego Testamentu pochodzą z Nowego Testamentu w Przekładzie Odzyskiwania, edycja luksusowa, wyd. I, Living Stream Ministry, Anaheim 2020. Cytaty ze Starego Testamentu opierają się na następujących źródłach: *Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu* (tzw. *Biblia Warszawska*), BiZTB, Warszawa, 1991, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu* (tzw. *Uwspółcześniona Biblia Gdańska*), Fundacja Wrota Nadziei, Toruń, 2017, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Najnowszy przekład z języków oryginalnych z komentarzem* (tzw. *Biblia Paulistów*), Edycja Świętego Pawła, Częstochowa, 2008, *Biblia Tysiąclecia*, wyd. V, Pallotinum, Poznań, 1999, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu w przekładzie z języków oryginalnych ze wstępami i komentarzami* (tzw. *Biblia Poznańska*), Księgarnia św. Wojciecha, Poznań, 1975, *Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu „Biblia Warszawsko-Praska”*, Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa, 1997. W przypadku rozbieżności pomiędzy przekładem polskim a tekstem oryginalnym Starego Testamentu korzystano z przekładu angielskiego Holy Bible Recovery Version, Living Stream Ministry, Anaheim, 1999. Numerację wersetów ze Starego Testamentu przyjęto z *Biblii Warszawskiej*.

SPIS TREŚCI

POSELSTWO TRZYDZIESTE CZWARTE	NIEZNISZCZALNE ŻYCIE	STRONA 371
I. ŻYCIE BOGA	(377)	
II. ŻYCIE WIECZNE	(378)	
III. ŻYCIE NIESTWORZONE	(378)	
IV. ŻYCIE, KTÓRYM JEST SAM CHRYSZTUS	(378)	
V. ŻYCIE, KTÓRE ZOSTAŁO PODDANE PRÓBIE W LUDZKIM ŻYCIU CHRYSZTUSA	(378)	
VI. ŻYCIE, KTÓRE PRZESZŁO PRZEZ ŚMIERĆ	(379)	
VII. ŻYCIE, KTÓREGO ŚMIERĆ NIE MOŻE ZATRZYMAĆ	(379)	
VIII. ŻYCIE ZMARTWYCHWSTANIA	(380)	
IX. DUCH JEST DUCHEM TEGO ŻYCIA	(380)	
X. ZBAWIAJĄCE ŻYCIE CHRYSZTUSA	(381)	
XI. ŻYCIE KRÓLUJĄCE	(381)	
XII. ŻYCIE DRZEWA ŻYCIA	(381)	
XIII. ŻYCIE, KTÓREMU TOWARZYSZY NIEZEPSUCIE	(381)	
XIV. ŻYCIE NIEULEGAJĄCE ROZPADOWI, NIEZNISZCZALNE	(381)	

POSELSTWO TRZYDZIESTE PIĄTE	NIEBIAŃSKI SŁUGA PEŁNIĄCY ZNAKOMITSZĄ POSŁUGĘ	STRONA 383
--	--	-------------------

- I. NIEBIAŃSKI SŁUGA (388)
Arcykapłan zasiadający na tronie Majestatu w niebiosach – Usługujący
w prawdziwym niebiańskim przybytku, połączonym z naszym duchem

II. ZNAKOMITSZA POSŁUGA (389)

Chrystus jako Pośrednik lepszego przymierza ustanowionego na lepszych obietnicach – Aby zrealizować lepsze przymierze

**POSELSTWO TRZYDZIESTE
SZÓSTE**

**NOWE
PRZYMIERZE**

STRONA 393

I. STARE PRZYMIERZE (398)

Nie bez zarzutu – Zestarzało się i zmarniało

II. NOWE PRZYMIERZE (399)

Lepsze przymierze – Ustanowione na lepszych obietnicach – Zastąpiło stare przymierze – Treść nowego przymierza

**POSELSTWO TRZYDZIESTE
SIÓDME**

PRAWO ŻYCIA

STRONA 405

I. SKĄD SIĘ BIERZE PRAWO ŻYCIA? (408)

II. DEFINICJA PRAWA ŻYCIA (408)

III. UMIEJSCOWIENIE PRAWA ŻYCIA (409)

IV. FUNKCJA PRAWA ŻYCIA (410)

V. MOC PRAWA ŻYCIA (410)

VI. WYNIK PRAWA ŻYCIA (411)

VII. BOŻE PRAGNIENIE W PRAWIE ŻYCIA (411)

**POSELSTWO TRZYDZIESTE
ÓSME**

**DZIAŁANIE
PRAWA
ŻYCIA**

STRONA 417

I. WZORCEM – PIERWORODNY SYN BOGA (417)

II. WYTWORZENIE LICZNYCH SYNÓW BOŻYCH (420)

III. DZIAŁANIE PRAWA ŻYCIA (421)

IV. WEWNĘTRZNE ODCZUCIE ŻYCIA (422)

V. ZBIOROWE POWIELENIE WZORCA (423)

**POSELSTWO TRZYDZIESTE
DZIEWIĄTE**

**TYP STAREGO
PRZYMIERZA
I RZECZYWISTOŚĆ
NOWEGO PRZYMIERZA**

STRONA 425

**I. PIERWSZY PRZYBYTEK, MIEJSCE ŚWIĘTE, SYMBOLIZUJE STARE
PRZYMIERZE JAKO TYP (429)**

Z tego świata – Z przepisami ciała – Nie był w stanie wydoskonalić tych, którzy oddają cześć Bogu – Parabola, typ, nowego przymierza – Droga do Świętego Świętych, do nowego przymierza, nieujawniona aż do czasu przebudowania

**II. DRUGI PRZYBYTEK, ŚWIĘTE ŚWIĘTYCH, SYMBOLIZUJE NOWE
PRZYMIERZE JAKO RZECZYWISTOŚĆ (431)**

Większy i doskonalszy przybytek – lepsze przymierze – Nie z tego stworzenia, nieuczyniony rękami – Przebudowanie, rzeczywistość starego przymierza, wyprostowanie wszystkiego

POSELSTWO CZTERDZIESTE

**DOŚWIADCZENIA
CHRYSTUSA
PRZEDSTAWIONE
POPRAZ UKŁAD
SPRZĘTÓW W PRZYBYTKU**

STRONA 437

I. NA DZIEDZIŃCU ZEWNĘTRZNYM – W ZEWNĘTRZNY SPOSÓB (438)

Przy ołtarzu z brązu – Przy obmywalni z brązu

II. W MIEJSCU ŚWIĘTYM – W WEWNĘTRZNY SPOSÓB (438)

Przy stole na chleby obecności – Przy świeczniku – Przy ołtarzu kadzidlany

III. W ŚWIĘTYM ŚWIĘTYCH – W NAJGŁĘBSZY SPOSÓB (443)

Przy Arce Świadectwa – W Arce Świadectwa

**POSELSTWO CZTERDZIESTE
PIERWSZE**

**NOWE PRZYMIERZE
I NOWY TESTAMENT**

STRONA 451

I. NOWE PRZYMIERZE (451)

Lepsze przymierze – Ustanowione na lepszych obietnicach – Zwierczone lepszymi ofiarami i krwią, która mówi to, co lepsze – Ma Arcykapłana pełniącego znakomitszą posługę

II. NOWY TESTAMENT (453)

Boża obietnica – Boże przymierze – Nowy testament Pana

I. PIERWSZE UJAWNIENIE SIĘ CHRYSTUSA (462)

Dla usunięcia grzechu poprzez złożenie Bogu samego siebie w ofierze za grzech – Dla dokonania wiecznego odkupienia – Dla zwieńczenia nowego przymierza – Dla zapisania nam nowego testamentu

II. W OKRESIE MIĘDZY PIERWSZYM A DRUGIM UJAWNIENIEM SIĘ CHRYSTUSA (464)

Wszedł do Świętego Świętych w niebiosach – Ukazał się przed Bogiem – Usługuje w prawdziwym przybytku jako Arcykapłan – Wykonuje nowy testament

III. DRUGIE UJAWNIENIE SIĘ CHRYSTUSA (466)

W oddzieleniu od grzechu – Ku zbawieniu

I. PRAWO MIAŁO CIEŃ DÓBR, KTÓRE MIAŁY NADEJŚĆ (470)

II. PRAWO NIGDY NIE MOGŁO SWOIMI USTAWICZNYMI I COROCZNYMI OFIARAMI WYDOSKONALIĆ TYCH, KTÓRZY ODDAJĄ CZEŚĆ BOGU (470)

III. OFIARY PRAWA PRZYPOMINAŁY GRZECHY CO ROKU (470)

IV. NIEMOŻLIWE BYŁO, ABY KREW ZWIERZĄT ZABIERAŁA GRZECHY (471)

V. CHRYSZTUS PRZYSZEDŁ Z CIAŁEM, ABY ZASTĄPIĆ OFIARY PRAWA (471)

VI. CHRYSZTUS UŚWIĘCIŁ NAS POPRZEZ ZŁOŻENIE W OFIERZE SWEGO CIAŁA RAZ NA ZAWSZE (471)

VII. KAPŁANI PRAWA STALI CODZIENNIE I SKŁADALI TE SAME OFIARY, KTÓRE NIGDY NIE MOGŁY USUNAĆ GRZECHÓW (471)

- VIII. PO ZŁOŻENIU JEDNEJ OFIARY ZA GRZECHY CHRYSZTUS USIADŁ NA ZAWSZE PO PRAWĘJ RĘCE BOGA (472)
- IX. PRZEZ JEDNO ZŁOŻENIE OFIARY WYDOSKONALIŁ NA ZAWSZE TYCH, KTÓRZY SĄ UŚWIĘCANI (472)
- X. DUCH ŚWIĘTY ŚWIADCZY O TYM, ŻE NASZE GRZECHY I BEZPRAWNE CZYNY ZOSTAŁY ODPUSZCZONE (472)
- XI. NIE MA JUŻ SKŁADANIA OFIARY ZA GRZECH (474)

**POSELSTWO CZTERDZIESTE
CZWARTE**

**PODCHODZIĆ
DO ŚWIĘTEGO
ŚWIĘTYCH
I NIE COFAĆ SIĘ
DO JUDAIZMU**

STRONA 477

- I. PIERWSZY PRZYBYTEK, MIEJSCE ŚWIĘTE, JEST FIGURĄ (479)
- II. DRUGI PRZYBYTEK, ŚWIĘTE ŚWIĘTYCH, ZOSTAJE URZECZYWIŚNIONY PRZEZ DYSPENSACJĘ NOWEGO PRZYMIERZA (479)
- III. STARE PRZYMIERZE ZOSTAŁO ZAKOŃCZONE, A DYSPENSACJA NOWEGO PRZYMIERZA – ZAINAUGUROWANA (479)
- IV. DROGA DO WEJŚCIA DO ŚWIĘTEGO ŚWIĘTYCH ZOSTAŁA PRZETARTA (480)
- V. MAMY ŚMIAŁOŚĆ, BY WCHODZIĆ DO ŚWIĘTEGO ŚWIĘTYCH DZIĘKI LEPSZYM OFIAROM CHRYSZTUSA (481)
- VI. MAMY WIELKIEGO KAPŁANA NAD DOMEM BOGA (481)
- VII. PODCHODZIĆ DO ŚWIĘTEGO ŚWIĘTYCH (482)
- VIII. TRZYMAĆ SIĘ MOCNO WYZNANIA NASZEJ NADZIEI, TAK BY BYŁO NIEZACHWIANE (482)
- IX. MIEĆ NA UWADZE SIEBIE NAWZAJEM, ABY POBUDZAĆ SIEBIE NAWZAJEM DO MIŁOŚCI I DOBRYCH CZYNÓW (482)
- X. NIE PORZUCAĆ KOŚCIOŁA, BY DOBROWOLNIE GRZESZYĆ (483)
Podeptać Syna Boga – Uznać uświęcającą krew przymierza za pospolitą –
Obrazić Ducha łaski
- XI. NIE COFAĆ SIĘ DO JUDAIZMU (485)

I. BEZPIECZEŃSTWO WIECZNEGO BOŻEGO ZBAWIENIA DLA WIERZĄCEGO (488)

Boża wola — Boże wybranie i powołanie — Boża miłość i łaska — Boża sprawiedliwość — Boże przymierze — Boża moc — Boże życie — Sam Bóg — Chrystusowe odkupienie — Moc Chrystusa — Obietnica Chrystusa

II. WIECZNE ZATRACENIE DLA NIEWIERZĄCYCH (492)

III. KARA ZWIĄZANA Z DYSPENSACJĄ ZA PORĄŻKI WIERZĄCYCH (493)

Boże karcenie czy też dyscyplinowanie — Karcenie w tym wieku — Karcenie w wieku następnym

I. WIECZNE ZBAWIENIE (499)

Łaską poprzez wiarę — Nie z uczynków — Ten, kto jest zbawiony, nigdy nie zginie — Ten, kto jest zbawiony, może nie otrzymać nagrody, lecz ponieść stratę

II. NAGRODA KRÓLESTWA (501)

Według sprawiedliwości — Według czynów — Decyzja o niej zapadnie przed tronem sędziowskim Chrystusa — Zostanie nam wręczona przy powrocie Pana — Będziemy się nią radować w nadchodzącym królestwie — Uczestnictwo w nadchodzącym odpoczynku szabatu — Paweł usilnie starał się ją zdobyć — Mojżesz odwracał ku niej wzrok — Oprócz wiecznego zbawienia — Na podstawie obietnicy, która różni się od obietnicy wiecznego dziedzictwa

III. ZYSKANIE DUSZY (505)

Aby cała nasza istota radowała się nadchodzącym odpoczynkiem szabatu — Wielka nagroda za cierpienia doznane z powodu podążania za Chrystusem — Zależy od tego, czy stracimy swoją duszę w tym wieku ze względu na Pana

I. JEDYNA DROGA WIARY (515)

Przyjąć słowo ewangelii przez wiarę — Brać Boga przez wiarę — Wejść do odpoczynku przez wiarę — Odziedziczyć obietnicę przez wiarę — Mocno trzymać się początku pewności, tak by był niewzruszony, aż do końca — Podchodzić do Świętego Świętych i do dyspensacji nowego Bożego przymierza w pełnym przekonaniu wiary — Trzymać się mocno wyznania naszej nadziei, tak by było niezachwiane — Żyć przez wiarę, podczas gdy cierpimy dla obietnicy nagrody — Zyskać duszę przez wiarę — Ostrzeżenie o złym sercu niewiary

II. DEFINICJA WIARY (518)

Wiara konkretyzująca rzeczy, na które ma się nadzieję — Wiara jest przekonaniem o rzeczach, których się nie widzi

**I. W ZROZUMIENIU, ŻE WSZECHŚWIAT ZOSTAŁ URZĄDZONY
SŁOWEM BOGA (523)**

II. W ABLU, KTÓRY ZŁOŻYŁ ZNAKOMITSZĄ OFIARĘ (524)

**III. W HENOCHU, KTÓRY ZOSTAŁ PRZENIESIONY, TAK BY NIE UJRZAŁ
ŚMIERCI (524)**

IV. W NOEM, KTÓRY PRZYGOTOWAŁ ARKĘ DLA ZBAWIENIA (524)

V. W ABRAHAMIE (524)

VI. W SARZE, KTÓRA POCZEŁA NASIENIE (526)

VII. W IZAAKU, KTÓRY POBŁOGOSŁAWIŁ JAKUBA I EZAWA (526)

VIII. W JAKUBIE (526)

IX. W JÓZEFIE (527)

X. W MOJŻESZU (527)

XI. W SYNACH IZRAELA (529)

XII. W RACHAB, KTÓRA PRZYJEŁA SZPIEGÓW I NIE ZGINĘŁA (529)

XIII. W GEDEONIE, BARAKU, SAMSONIE, JEFTEM, DAWIDZIE, SAMUELU I PROROKACH, KTÓRZY DOKONYWALI NIESAMOWITYCH RZECZY (530)

XIV. BY ZOSTALI WYDOSKONALENI PRZEZ WIERZĄCYCH NOWEGO PRZYMIERZA (531)

Dwie dyspensacje w Bożej ekonomii – Święci podlegający cniom starego przymierza oczekiwali, że ujrzą rzeczywistość nowego przymierza – Wierzący znajdujący się w rzeczywistości nowego przymierza są więksi od świętych podlegających cniom starego przymierza

XV. CHMURA ŚWIADKÓW (535)

**POSELSTWO CZTERDZIESTE
DZIEWIĄTE**

**SPRAWCA
I DOSKONALICIEL
WIARY**

STRONA 537

I. ŚWIĘCI STAREGO PRZYMIERZA BYLI JEDYNI ŚWIADKAMI WIARY (537)

II. TYLKO JEZUS JEST SPRAWCĄ I DOSKONALICIELEM WIARY (538)
Sprawca wiary – Doskonaliel wiary

III. PRZELEWANIE WIARY (539)

Z natury nie mamy w sobie zdolności wierzenia – Zbawiająca wiara nie jest z nas – Mieć Chrystusa jako pierwiastek wiary, przelany do naszego wnętrza

POSELSTWO PIĘDZIESIĄTE

BIEC W WYŚCIGU

STRONA 545

I. ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE TO WYŚCIG (545)

II. WSZYSCY WIERZĄCY NOWEGO PRZYMIERZA MUSZĄ BIEC W TYM WYŚCIGU (549)

Odkładając każde obciążenie, ciężar, brzemie i utrudnienie – Odkładając grzech, który nas oplątuje – Z wytrwalością – Odwracając wzrok od wszystkiego – Kierując wzrok ku Jezusowi, który zasiada teraz po prawej ręce tronu Boga w niebiosach – Porównując sobie Jezusa, który wytrwał sprzeciw ze strony grzeszników wobec siebie – Stawiając opór aż do krwi, zmagając się przeciw grzechowi

III. APOSTOŁ PAWEŁ PRZYKŁADEM KOGOŚ, KTO BIEGNI W WYŚCIGU (553)

- I. BÓG CHCIAŁ, ABY HEBRAJSCY WIERZĄCY BYLI ŚWIĘCI, ODDZIE-
LENI CAŁKOWICIE DLA NIEGO (555)
- II. PRZEŚLADOWANIA, KTÓRE ZNOSILI HEBRAJSCY WIERZĄCY, BYŁY
KARCENIEM (556)
- III. KARCENIE TO ROZPRAWIANIE SIĘ OJCA Z SYNAMI, BY
UCZESTNICZYLI W JEGO ŚWIĘTEJ NATURZE (556)
- IV. KARCENIE SŁUŻY ŚWIĘTOŚCI, KTÓREJ WYNIKIEM JEST
SPRAWIEDLIWOŚĆ (557)
- V. HEBRAJSCY WIERZĄCY, KTÓRZY OPADLI Z SIŁ I BYLI SPA-
RALIZOWANI, MUSIELI WYPROSTOWAĆ ŚCIEŻKI, ABY KULAWE
CZŁONKI NIE ZOSTAŁY WYWICHNIĘTE, LECZ RACZEJ ZOSTAŁY
UZDROWIONE (558)
- VI. WŁAŚCIWE ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE TO RÓWNOWAGA MIĘDZY
POKOJEM A ŚWIĘTOŚCIĄ (560)

- I. ŁASKA BOGA (565)
- II. ODPAŚĆ OD ŁASKI TO ODPAŚĆ OD CHRYSYUSA (566)
Odpadnięcie od łaski Boga oznaczało dla hebrajskich wierzących porzu-
cenie radowania się Chrystusem na drodze nowego przymierza i powrót
do starej religii – Mieć łaskę, być utwierdzonym w łasce i stać w łasce to
sposób, w jaki hebrajscy wierzący mogli pozostawać na drodze nowego
przymierza
- III. POWÓD ODPADNIĘCIA OD ŁASKI BOGA (568)
Korzeń goryczy – judaizujący – Rozpustnik – Ktoś pospolity

STUDIUM ŻYCIA LISTU DO HEBRAJCZYKÓW

POSELSTWO TRZYDZIESTE CZWARTE

NIEZNISZCZALNE ŻYCIE

Poselstwo to dotyczy niezniszczalnego życia, życia, które stanowi esencję, pierwiastek i budulec boskiego kapłaństwa Chrystusa. Nietrudno zrozumieć stwierdzenie, że kapłaństwo Chrystusa jest królewskie, ponieważ logika, która się za tym stwierdzeniem kryje, nie jest zbyt głęboka. Jednakże stwierdzenie, że boskie kapłaństwo Chrystusa jest ukonstytuowane życiem, że życie stanowi jego pierwiastek, esencję, składnik i budulec, jest bardzo głębokie. Logika, która się za nim kryje, jest dość głęboka. Jak wspomniałem w poprzednim poselstwie, boskie kapłaństwo Chrystusa to nieobecność śmierci. Zanim rozważymy kwestię niezniszczalnego życia, muszę powiedzieć coś więcej o tym, że boskie kapłaństwo Chrystusa to nieobecność śmierci.

W świetle Pisma Świętego kapłaństwo ma trzy aspekty: Aaronowy, królewski i boski. Aspekt Aaronowy kapłaństwa służy składaniu Bogu ofiar za grzechy. Wiąże się zatem głównie z ofiarą za grzech. Aspekt królewski służy usługiwaniu nam przetworzonym Bogiem jako zaopatrzeniem w życie. Aspekt boski zaś służy zbawieniu nas do końca. Mamy zatem trzy wyrażenia, które opisują wszystkie trzy aspekty kapłaństwa: „składanie ofiar” – w odniesieniu do aspektu Aaronowego, „usługiwanie” – w odniesieniu do aspektu królewskiego, oraz „zbawienie” – w odniesieniu do aspektu boskiego. Składanie ofiar rozwiązuje problem grzechu, usługiwanie udziela nam przetworzonego Boga jako codziennego zaopatrzenia, natomiast zbawienie ratuje nas do końca. Zbawiające dzieło boskiego kapłaństwa ratuje nas zwłaszcza od śmierci i wszystkiego, co należy do jej otoczenia.

Podczas gdy kapłaństwo Aaronowe rozwiązuje problem grzechu, królewskie kapłaństwo służy nam Bogiem, ale nie jako obiektem naszej czci, lecz naszą radością, służącą codziennemu zaopatrzeniu. Większość chrześcijan, gdy tylko wspomnisz im o Bogu, myśli o Nim jako o obiekcie czci. Na chwilę obecną jednak musimy o tym zapomnieć. Kiedy mówimy o Bogu, musimy o Nim myśleć jako o Tym, który został przetworzony i udzielił się nam, by być naszym codziennym zaopatrzeniem. Nie ma lepszego sposobu na oddawanie Bogu czci niż radowanie się Nim jako swoim zaopatrzeniem. Być może chciałbyś przed Nim klękać, On jednak mógłby powiedzieć: „Dziecko, nie rób tego. Ja lubię być chlebem, który jesz, i winem, które pijesz. Im więcej mnie jesz i pijesz, tym bardziej oddajesz Mi cześć”. Jedzenie i picie Boga to najlepsza cześć, jaką można Mu oddać. Czcią, która całkowicie zaspokaja pragnienie, jakie Bóg ma w swoim sercu, jest radowanie się Nim jako swoim zaopatrzeniem.

To, że człowiek powinien jeść i pić Boga, było pierwotnym zamysłem, jaki Bóg miał na początku w swoim wiecznym planie (Rdz 2:9–10). W nim Bóg zamierzył udzielić się do wnętrza człowieka, aby być dla niego wszystkim i aby mógł on się stać Jego pełnym wyrazem. Zamiar ten może zrealizować tylko królewskie kapłaństwo Chrystusa, które służy nam przetworzonym Bogiem jako naszym codziennym zaopatrzeniem. Zanim jednak do tego doszło, pojawił się grzech. Trzeba było zatem rozwiązać problem, który się z nim wiązał. Natomiast rozwiązanie problemu grzechu nie należało do pierwotnego zamiaru Boga, służącego wypełnieniu Jego wiecznego zamysłu; ten element został dodany później ze względu na pojawienie się grzechu, które stanowiło skutek upadku człowieka. Z powodu upadku człowieka pojawił się grzech, który przeszkodził i zaszkodził zamysłowi Boga, polegającemu na tym, by służyć człowiekowi samym sobą jako codziennym zaopatrzeniem. Ponieważ szatan wprowadził grzech, by przeszkodzić w realizacji Bożego zamysłu, trzeba było rozwiązać problem grzechu. Potrzebne było zatem kapłaństwo Aaronowe, które wprowadzono, aby problem ten rozwiązać. Na tej podstawie widzimy, że kapłaństwo Aaronowe nie było na początku częścią Bożego zamiaru, lecz zostało dodane później. Wielu chrześcijan, zapominając o tym, co było na początku i koncentrując się na tym, co dodano później, zaniedbuje królewskie kapłaństwo

i koncentruje się na kapłaństwie Aaronowym. Kapłaństwo Aaronowe rozwiązuje problem grzechu, podczas gdy królewskie kapłaństwo wypełnia wieczny Boży zamysł. Kapłaństwo Aaronowe zabrało grzech, natomiast królewskie kapłaństwo przyniosło Boga, który jest naszą łaską.

Skąd zatem potrzeba trzeciego, boskiego aspektu kapłaństwa? Choć grzechowi położony został kres, to pociągnął on za sobą potężny skutek — śmierć. W świetle piątego rozdziału Listu do Rzymian śmierć jest rezultatem grzechu. Nie powinniśmy rozumieć śmierci wąsko, w sposób charakterystyczny dla ludzkiego punktu widzenia. W świetle najszerszego biblijnego rozumienia tego, czym jest śmierć, obejmuje ona marność, zepsucie, pojękiwanie, wzdychanie i niszczenie. Wszystko niszczy. Możesz mieć silne ciało, lecz po niedługim czasie zaczyna ono niszczyć. Kwestię marności, zepsucia, związania, wzdychania i niszczenia w pełni rozwija i omawia ósmy rozdział Listu do Rzymian. W rozdziale piątym mamy grzech i śmierć; w rozdziale ósmym — marność, zepsucie, związanie, wzdychanie i niszczenie. Cały wszechświat został skażony przez śmierć, będącą wynikiem grzechu, który wszedł poprzez Adama — głowę starego stworzenia. Czym jest skażenie pochodzące od śmierci, która jest rezultatem grzechu? Zepsuciem, marnością, niszczeniem i wzdychaniem. List do Rzymian 8:22 oznajmia, że całe stworzenie wzdycha. Dlaczego ludzie potrzebują dziś tylu rodzajów sportu i rozrywki? Ponieważ tak jak całe stworzenie są chorzy i wzdychają. Każdy w głębi siebie wzdycha. Ponieważ ludzie chcą od tego wzdychania uciec, chodzą na tańce i zażywają różnych światowych rozrywek. Wszystkie one to narkotyki, jak opium, sprawiające, że nie czują się chorzy. Opium jednak nie leczy, a jedynie odurza. Tańce, sport i rozrywki to takie właśnie narkotyki. Kiedy ludzie wracają do domu po tańcach albo meczu, odkrywają, że wzdychanie w ich wnętrzu nie ustało. Zmieniło się tylko to, że ulegli odurzeniu. Edukacja to także narkotyk. Możesz uzyskać najwyższy stopień naukowy, lecz gdy już to zrobisz, powiesz: „I co z tego?” i wyrzucisz swój dyplom. Wzdychanie to jeden z wyników śmierci.

Z powodu tego, co wynika ze śmierci, potrzebujemy boskiego kapłaństwa, które jest obecnością życia i nieobecnością śmierci. Gdy odwiedzamy domy niektórych drogich świętych w kościele,

widzimy tam jedynie marność, zepsucie, wzdychanie i niszczenie. Jeśli tak jest też w twoim domu, oznacza to, że brakuje w nim boskiego kapłaństwa. Gdy twój dom wypełni boskie kapłaństwo Chrystusa, nieobecna będzie w nim śmierć, a obecne będzie życie. Nie będzie już w nim marności, zepsucia, wzdychania i niszczenia. Wbrew wyobrażeniu wielu chrześcijan List do Hebrajczyków 7:25 nie znaczy, że Chrystus zbawi nas od takich rzeczy, jak hazard, lecz przede wszystkim oznacza, że zbawi On nas od całego naszego zepsucia, marności, wzdychania i niszczenia. O, jakże potrzebujemy zbawienia do końca! Gdy przyjdziecie do mojego domu, powinny tam panować wysławianie, rzeczywistość, budowanie i wzrastanie, a nie wzdychanie, marność, zepsucie i niszczenie. Zbawienie do końca oznacza właśnie zbawienie od takich wyników śmierci. Zbawienia tego nie dokonuje Zbawiciel, lecz boskie kapłaństwo.

Słowo greckie, przetłumaczone w wersecie 7:25 jako „do końca”, ma ten sam rdzeń, co słowo „doskonałość”. Zbawienie do końca oznacza zatem zbawienie, które wprowadza nas w doskonałość. W jaką doskonałość wprowadza nas Chrystusowe zbawienie? W Jego doskonałość. Być zbawionym do końca to być wprowadzonym w doskonałość Chrystusa. Boski Syn Boga wcielił się, żył na ziemi, przeszedł przez śmierć, został wzbudzony z martwych i w pełni wydoskonalony na wieki. Oznacza to, że w Jego doskonałości nie ma wzdychania, marności, zepsucia, związania ani niszczenia. W Chrystusie, wydoskonalonym Synu Boga, Tym, który został wzbudzony i wywyższony, nie ma wzdychania. Czy sądzisz, że jest w Nim jakaś marność, związanie, zepsucie albo niszczenie? Nie! On jest całkowicie wolny od tych rzeczy. Marność, wzdychanie, niszczenie, związanie i zepsucie to skutki uboczne śmierci. Chrystus – Ten, który został wydoskonalony – jest w stanie zbawić nas od nich wszystkich i wprowadzić w swą doskonałość. W tej wspaniałej doskonałości nie ma marności, zepsucia, związania, wzdychania ani niszczenia. Na tym polega zbawienie do końca, zbawienie, które wprowadza w doskonałość. Na tym polega zbawienie, którego dokonuje boskie kapłaństwo Chrystusa.

Kiedy Chrystus przebywał na ziemi, rozwiązał problemy grzechu i śmierci. Jak zobaczyliśmy w poselstwie trzydziestym pierwszym, dzieło Chrystusa, którego typ stanowi kapłaństwo Aaronowe, znajdowało się zaledwie na parterze, natomiast posługa Jego królewskie-

go kapłaństwa znajduje się na pierwszym piętrze. Teraz jesteśmy na pierwszym piętrze i radujemy się Jego królewskim kapłaństwem. Królewskie kapłaństwo nie rozwiązuje problemu grzechu. Grzech już się skończył i nie ma już ofiary za grzech. To właśnie znaczy werset 10:26, który oznajmia, że „nie pozostaje już ofiara za grzechy”. Tutaj, na pierwszym piętrze, radujemy się królewskim kapłaństwem Chrystusa, w którym usługuje On nam Bogiem jako naszą radością, aby był On naszym codziennym zaopatrzeniem.

Podczas gdy radujemy się królewskim kapłaństwem, uczestniczymy w boskim kapłaństwie, które redukuje, wręcz pochłania, wszystkie uboczne skutki śmierci. Kiedy radujemy się przetworzonym Bogiem, którym się nam usługuje, uczestniczymy w boskim kapłaństwie, które redukuje, eliminuje i pochłania wszystkie skutki uboczne śmierci, takie jak marność, zepsucie, związanie, wzdychanie i niszczenie. Dzień po dniu zachodzi w naszym wnętrzu redukcja, pochłanianie naszego wzdychania i marności. Im więcej uczestniczymy w boskim kapłaństwie Chrystusa, tym mniej w nas pojękiwania. Im bardziej radujemy się Jego boskim kapłaństwem, tym mniej w nas wzdychania. Już nie wzdychamy, lecz krzyczymy. Najbardziej charakterystyczną cechą niektórych spotkań chrześcijańskich jest wzdychanie. Słysząc na nich samo wzdychanie. Kiedy przyszliśmy do życia kościoła i zaczęliśmy mówić „amen”, mówiono nam: „Nie powinniście tak głośno wypowiadać »amen« ani krzyczeć »alleluja«. Musicie zachowywać przyzwoity porządek”. Ci, którzy cały czas wzdykają na spotkaniach, nie są nawet na parterze, lecz w piwnicy. Na spotkaniach krzyczymy, ponieważ umieszczono nas wyżej, na pierwszym piętrze. Im bardziej radujemy się boskim kapłaństwem Chrystusa, tym mniej będziemy wzdychać, a tym więcej krzyczeć.

Wielu chrześcijan ma jedynie kapłaństwo Aaronowe. Głosząc ewangelię, pozostają na tym poziomie. Chwała Panu, że dziś wznieśliśmy się na wyższy poziom, poziom kapłaństwa królewskiego i boskiego! Boskie kapłaństwo jest ukonstytuowane niezniszczalnym życiem. Dlatego może nas zbawić do końca od wszystkich ubocznych skutków śmierci i wprowadzić w doskonałość Chrystusa.

W świetle ósmego rozdziału Listu do Rzymian ostatnim krokiem dzieła, które Bóg w nas wykonuje, jest otoczenie nas chwałą. Co to znaczy zostać otoczonym chwałą? To być zupełnie przesyconym

boskim kapłaństwem. Kiedy to już nastąpi, dokona się otoczenie nas chwałą. Zostać otoczonym chwałą to również zostać wyratowanym od marności, zepsucia, związania, wzdychania i niszczenia. To właśnie oznacza otoczenie chwałą, ukazane w ósmym rozdziale Listu do Rzymian – pełne synostwo, odkupienie ciała. Odkupienie naszego ciała to inaczej przemienienie go z marności, zepsucia i niszczenia w stadium, w którym całkowicie napełnione jest ono boskim kapłaństwem. Na tym będzie polegało otoczenie nas chwałą. Kapłaństwo Aaronowe ukazane jest w trzecim i czwartym rozdziale Listu do Rzymian, królewskie kapłaństwo – w rozdziale szóstym i w pierwszej części rozdziału ósmego, natomiast boskie kapłaństwo – w środkowej i końcowej części rozdziału ósmego. Siódmy rozdział Listu do Hebrajczyków nie jest odpowiednikiem trzeciego i czwartego rozdziału Listu do Rzymian, lecz najpierw rozdziału szóstego i pierwszej części ósmego, aż wreszcie w pełni odpowiada środkowej i końcowej części rozdziału ósmego, dotyczącej otoczenia chwałą i wyratowania nas od marności, zepsucia, związania i niszczenia i wprowadzenia w wolność chwały.

Jesteśmy teraz na drodze ku tej doskonałości; podlegamy procesowi doskonalenia. Chrystus jako nasz Poprzednik już tę pełną doskonałość osiągnął i nas również do niej doprowadzi. Zostaniemy zbawieni do końca. Zbawienie do końca oznacza wprowadzenie w pełną doskonałość Chrystusa, gdzie nie ma marności, zepsucia, związania, wzdychania, niszczenia ani pojękiwania. Zbawianie nas w ten sposób stanowi posługę boskiego kapłaństwa. Kiedy dojdziemy do ósmego rozdziału Listu do Hebrajczyków, zobaczymy, że jest to owa znakomitsza posługa, o której tam mowa. Znakomitsza posługa to posługa królewskiego kapłaństwa i boskiego kapłaństwa.

Królewskie kapłaństwo służy Bożej budowli. W świetle Księgi Zachariasza 6:12–13 Chrystus jako Kapłan-Król łączy w sobie godność królewską oraz kapłaństwo w celu zbudowania Pańskiej świątyni. Tak więc królewskie kapłaństwo służy budowaniu kościoła, ponieważ zachowuje porządek sprawiedliwości i pokoju. Taki porządek sprawiedliwości i pokoju umożliwia Bogu kontynuowanie dzieła budowania. Podczas gdy pełniona jest posługa królewskiego kapłaństwa, wkracza boskie kapłaństwo, ukonstytuowane pierwiastkiem niezniszczalnego życia, i redukuje wszystkie skutki

uboczne śmierci. Musimy teraz zobaczyć, czym jest to niezniszczalne życie — pierwiastek boskiego kapłaństwa.

I. ŻYCIE BOGA

Po pierwsze, niezniszczalne życie to życie Boga. Wyrażenie „życie Boga” pojawia się tylko raz w całej Biblii, w Liście do Efezjan 4:18, gdzie czytamy: „Zaciemnieni w swoim zrozumieniu, wyobcowani od życia Boga z powodu niewiedzy, która jest w nich, z powodu skamienienia ich serca”. Podczas gdy niewierzący są wyobcowani, odcięci, od życia Boga, my jesteśmy do niego przyłączeni, złączeni z nim, ponieważ Bóg udzielił nam poręczenia, umieszczając w naszym wnętrzu swoje życie. Możemy też wyrazić to zwrotem „połączony za pomocą stawów”, co oznacza, że jeden członek ciała udziela poręczenia drugiemu, oddając mu siebie. Na przykład dłoń jest połączona stawowo z ręką. Nie jest to jedynie kwestia pozycji, lecz życia. Ponieważ Boże życie połączyło się z naszą wewnętrzną istotą, nie jesteśmy już od niego wyobcowani. Pierwszy List do Koryntian 6:17 oznajmia: „Ten [...], kto się łączy z Panem, jest z Nim jednym duchem”. To niemała rzecz, że Boże życie udzieliło nam poręczenia, umieszczając siebie we wnętrzu naszej istoty. Wierzę, że Pan rozwinie tę kwestię bardziej w życiu kościoła w nadchodzących latach. Musimy zapomnieć o wszystkich ludzkich naukach, które mówią nam, że powinniśmy być etyczni i dobrze się zachowywać, a skupić się raczej na tym, czego naprawdę potrzebujemy, czyli na życiu Boga.

Życie to jest boskim życiem. Powiedz mi, czy jesteś istotą ludzką, czy boską? Odpowiedź na to pytanie powinna brzmieć następująco: „Na pewno jestem istotą ludzką, ale jestem istotą ludzką mającą boskie życie”. Powinniśmy oznajmić wszystkim aniołom: „Aniołowie, czyż nie wiecie, że mam boskie życie? Wy go nie macie, ale ja je mam. Mam życie waszego Stwórcy”. Mamy boskie życie!

Nie ma niczego lepszego niż życie. To najlepsza rzecz w całym wszechświecie. Gdybyście zabrali z ziemi życie, ta planeta stałaby się pustkowiem. Cały urok ziemi, jej przyjemny charakter i piękno wynikają z jednej rzeczy — z życia. Gdyby na ziemi nie było życia, ta planeta byłaby pozbawiona znaczenia. Dziś mamy najwyższe życie — nie życie roślinne, zwierzęce, anielskie ani nawet ludzkie, lecz

boskie! Gdybyśmy to zobaczyli, nie posiadalibyśmy się z radości, wychwalając Boga.

II. ŻYCIE WIECZNE

Niezniszczalne życie jest także życiem wiecznym (J 3:16). Co znaczy słowo „wieczne”? Angielski przekład *King James Version* zamiast wyrażenia „życie wieczne” niejednokrotnie posługuje się określeniem „życie, które trwa wiecznie”. Tłumaczenie to jednak nie trafia w sedno. Życie wieczne to nie jedynie życie, które trwa wiecznie, choć ten aspekt się w nim zawiera. Życie wieczne to nad-życie, życie bez początku i końca, życie nieograniczone czasem ani przestrzenią. Życie wieczne jest tak wzniosłe, że nie sposób go opisać; daleko przewyższa ono nasze zrozumienie. Boskie kapłaństwo Chrystusa ukonstytuowane jest takim właśnie życiem.

III. ŻYCIE NIESTWORZONE

Niezniszczalne życie jest życiem niestworzonym (J 1:4). Każdy rodzaj życia, począwszy od anielskiego, a skończywszy na roślinnym, jest życiem stworzonym. Tylko to życie, życie niezniszczalne, jest niestworzone. Choć samo jest niestworzone, to stwarza. Życie to nieustannie stwarza coś pozytywnego w naszym życiu kościoła, życiu rodzinnym i życiu chrześcijańskim. Co dzień możemy cieszyć się tym stwarzającym, choć niestworzonym, życiem. Tak wygląda dzisiaj nasze życie.

IV. ŻYCIE, KTÓRYM JEST SAM CHRYSZTUS

To niezniszczalne życie to po prostu sam Chrystus (J 14:6a; 1 J 5:12; Kol 3:4a). Nic oprócz Chrystusa, który jest samym Bogiem, nie jest niezniszczalnym życiem. Życie to nie tylko spełnia pewne funkcje i posiada pewne zdolności, lecz ma także wspaniałą Osobę. Co dzień musimy tego życia doświadczać.

V. ŻYCIE, KTÓRE ZOSTAŁO PODDANE PRÓBIE W LUDZKIM ŻYCIU CHRYSZTUSA

Niezniszczalne życie zostało poddane próbie w ludzkim życiu Chrystusa (J 18:38; 19:4, 6). Zostało ono wypróbowane podczas trzydziestotrzyipółletniego pobytu Chrystusa na ziemi. Pod koniec

Jego ziemskiego życia Piłat, namiestnik Cesarstwa Rzymskiego, poddał go trzem ostatnim próbom i po każdej z nich oznajmił: „Nie znajduję żadnej winy w tym człowieku”. Czy jesteście w stanie znaleźć kogoś jeszcze, o kim wasze sumienie powiedziałoby, że jest bez winy? Moja droga żona bardzo mnie kocha, ale musiałaby przyznać, że nie jestem bez winy. Myślę, że każda żona znalazłaby winę w swoim mężu. Nikt z nas nie jest w stanie sprostać wszystkim próbom, ale Pan przetrzymał każdą z nich. Ten rodzaj życia, które dzisiaj mamy, to życie, które pomyślnie przeszło przez każdą próbę. To życie doskonałe.

VI. ŻYCIE, KTÓRE PRZESZŁO PRZEZ ŚMIERĆ

Niezniszczalne życie to życie, które przeszło przez śmierć (Obj 1:18). Śmierć jest potężna. Gdy przychodzi, nikt nie jest w stanie się jej oprzeć. W całym wszechświecie istnieje tylko jedna rzecz potężniejsza od śmierci – boskie życie. Życie w rzeczywistości, rzeczywiste, prawdziwe życie, nie życie, które jest cieniem, jest potężniejsze od śmierci. Co jest potężniejsze: ciemność czy światło? Światło jest potężniejsze od ciemności, ponieważ pokonuje ją wszędzie, gdzie zaświeci. Co jest potężniejsze: życie czy śmierć? Chwała Panu, że życie jest potężniejsze od śmierci. Dlatego właśnie było ono w stanie przejść przez śmierć. Nie przeszło przez śmierć ledwo-ledwo; przeszło przez nią niczym turysta, który wybrał się na zwiedzanie miasta. Pan Jezus po śmierci na krzyżu wybrał się na wycieczkę po krainie śmierci. Gdy już ją zwiedził i dobrze sobie ją obejrzał, po prostu zostawił śmierć za sobą. Śmierć nie mogła Mu nic zrobić. Nie powinniśmy tego rozumieć jedynie doktrynalnie. Musimy ujrzeć, że to życie, które przeszło przez śmierć, jest dziś nasze; znajduje się w nas w tej właśnie chwili.

VII. ŻYCIE, KTÓREGO ŚMIERĆ NIE MOŻE ZATRZYMAĆ

Niezniszczalne życie to życie, którego śmierć nie może zatrzymać (Dz 2:24). Kiedy Chrystus przebywał w Hadesie, zwiedzając krainę śmierci, śmierć uruchomiła całą swoją moc, usiłując Go zatrzymać, lecz nie była w stanie nic uczynić. Choć robiła, co w jej mocy, żeby Go zatrzymać, nie mogła nic zrobić, ponieważ życie jest potężniejsze od śmierci.

Każdy z nas ma w swoim wnętrzu zarówno śmierć, jak i życie. Wybuch gniewu czy okazanie niezadowolenia z braci i siostr to także śmierć. Niezdolność do tego, by chwalić Pana, modlić się czy funkcjonować na spotkaniach to także śmierć. Życie nigdy nie mówi: „Nie mogę”. W jego słowniku takie słowa nie istnieją. Życie zawsze mówi: „Mogę. Wszystko mogę: mogę funkcjonować, mogę się modlić, mogę krzyczeć, mogę mówić »amen«, mogę wychwalać”. Zawsze, gdy mówisz „mogę”, jest to życie. Zawsze, gdy mówisz „nie mogę”, jest to śmierć. Od dziś w życiu kościoła musimy unikać wypowiedziania słów „nie mogę”. Jeśli ktoś cię poprosi o podzielenie się słowem, musisz odpowiedzieć: „Alleluja, mogę to zrobić. Nie ma problemu”. Ilekroć brat czy siostra mówi „nie mogę”, powinniśmy im przypomnieć, że jest to śmierć. Śmierć mówi „nie mogę”, natomiast życie – „mogę”. Dla życia nie ma nic niemożliwego. Życie może wszystko. Może uzdolnić braci i siostry w kościołach miejscowych do tego, by kochali siebie nawzajem bez reszty, doskonale. W Księdze Izajasza 6:8 Pan powiedział: „Kogo mam posłać i kto Nam pójdzie?”. Prorok Izajasz odpowiedział: „Oto jestem! Poślij mnie!” Gdy słyszymy, jak Pan nas pyta: „Kogo mam posłać?”, nie powinniśmy odpowiadać: „Nie, Panie, nie mnie”; powinniśmy powiedzieć: „Oto jestem! Poślij mnie”. Jeśli wszystkie kościoły miejscowe wejdą w sferę życia, wówczas życie kościoła wzniesie się nad niebiosa. Mam nadzieję, że kościoły będą wkrótce właśnie takie. Oby wszystkie kościoły przebywały w sferze życia!

VIII. ŻYCIE ZMARTWYCHWSTANIA

Niezniszczalne życie to życie zmartwychwstania (J 11:25). Czym różni się życie od życia zmartwychwstania? Życie nie zostało poddane próbie śmierci; nigdy nie przeszło przez śmierć. Życie zmartwychwstania natomiast zostało wypróbowane przez śmierć i przez nią przeszło, dowodząc, że śmierć nie jest w stanie mu nic zrobić. Nasze życie dzisiaj to życie zmartwychwstania, życie, które przeszło przez śmierć i dowiodło, że nie jest ona w stanie go zatrzymać.

IX. DUCH JEST DUCHEM TEGO ŻYCIA

Niezniszczalne życie jest życiem, o którym mowa w wyrażeniu „Duch życia” (Rz 8:2). List do Rzymian 8:2 mówi o Duchu życia. Tam,

gdzie jest życie, jest Duch, ponieważ Duch jest esencją rzeczywistości, realności i praktyczności tego życia. Kiedy masz życie, masz Ducha, a kiedy masz Ducha, masz życie. Życia i Ducha nigdy, przenigdy nie da się od siebie oddzielić.

X. ZBAWIAJĄCE ŻYCIE CHRYSYSTUSA

Niezniszczalne życie to zbawiające życie Chrystusa (Rz 5:10). Będąc takim zbawiającym życiem, jest ono w stanie zbawić nas do końca. List do Rzymian 5:10 oznajmia, że zostaliśmy pojednani poprzez śmierć Chrystusa i będziemy zbawieni przez Jego zbawiające życie.

XI. ŻYCIE KRÓLUJĄCE

To życie jest także życiem królującym (Rz 5:17). Nie tylko jesteśmy zbawiani w życiu, lecz także w nim królujemy. Mamy życie, które osadza nas na tronie jako królów. To życie królujące.

XII. ŻYCIE DRZEWA ŻYCIA

Niezniszczalne życie to życie drzewa życia (Rdz 2:9; Obj 2:7; 22:2, 14). Drzewo życia było życiem na początku, ponieważ na początku Biblii było drzewo życia. To drzewo życia będzie także życiem w wieczności. W drugim rozdziale Księgi Rodzaju mamy życie na początku, a w dwudziestym drugim rozdziale Księgi Objawienia – życie, które jest na wieczność. To życie, wieczne życie bez początku ani końca, jest życiem drzewa życia.

XIII. ŻYCIE, KTÓREMU TOWARZYSZY NIEZEPSUCIE

Niezniszczalne życie to życie pozbawione zepsucia, życie, któremu zawsze towarzyszy niezepsucie (2 Tm 1:10). Tam, gdzie jest to życie, nie ma zepsucia. Zepsucie to skutek uboczny śmierci, lecz boskie kapłaństwo, ukonstytuowane niezniszczalnym życiem, niweluje wszelkie zepsucie.

XIV. ŻYCIE NIEULEGAJĄCE ROZPADOWI, NIEZNISZCZALNE

Niezniszczalne życie nie ulega rozpadowi (Hbr 7:16). Nigdy mu nie ulegnie. Niektóre związki chemiczne mogą ulec rozpadowi, gdy

umieści się je w jakimś płynie, ale nic nie może spowodować rozpadu tego niezniszczalnego życia. Na zawsze pozostanie ono takie samo. Takie życie mamy w swoim wnętrzu i takim życiem możemy się dziś radować. Nazywa się ono niezniszczalnym, ponieważ nic nie może go zniszczyć ani spowodować jego rozpadu. Jeśli je podpalisz albo wylejesz na nie wodę, ono wciąż pozostanie. Jeśli je zabijesz, będzie żyło jeszcze bardziej. Jeśli złożysz je do grobu, rozsadzi go, a jeśli umieścisz je w Hadesie, ten nie będzie w stanie go zatrzymać. Ponieważ mamy w sobie to wspaniałe życie, powinniśmy przestać wzdychać i patrzeć na swoje słabości. Życie, które przyjęliśmy, jest niezniszczalne i nic na ziemi, w niebie ani w piekle nie jest w stanie mu sprostać. Takie właśnie życie konstytuuje boskie kapłaństwo. Boskie kapłaństwo Chrystusa ukonstytuowane jest takim wspaniałym życiem. Dlatego boskie kapłaństwo jest w stanie zbawić nas do końca, zbawiając nas od wszystkich skutków ubocznych śmierci i wprowadzając w pełną doskonałość Chrystusa — otoczenie chwałą.